

CAFÉ PARADIS

CAFÉ

CAFÉ
PARADIS

Manuskript og Drejebog:
JOHANNES ALLEN

Instruktion:

BODIL IPSEN og LAU LAURITZEN

Musik: Sven Gyldmark   Fotografi: Rudolf Frederiksen

Tone: Bent Høyer   Dekorationer: Poul Henningsen

I HOVEDROLLERNE:

Carlo Jensen, skotøjsarbejder ..... Poul Reichhardt
Ester, hans kone ..... Ingeborg Brams
Agnes, Esters søster ..... Else Højgaard
Mads, gammel „spritte“ ..... Johannes Meyer
„Lille Fyr“, sømand ..... Søren Weis
Vilhelm, ung arbejder ..... Jørn Jeppesen
Nora, serveringsjomfru ..... Inge Hvid-Møller
Dr. Olaf Martin ..... Asbjørn Andersen
Dr. Ivers ..... Lau Lauritzen
Direktør Svenningsen ..... Aage Fønss
Fru Birger, Birgers mor ..... Agnes Thorberg Wieth
Rita Birger, Birgers kone ..... Karin Nellemose
og
Christian Birger, prokurist ..... Ib Schønberg

ENERET: A/S ASA FILMUDLEJNING - KØBENHAVN

Under udarbejdelsen af „Café Paradis“ har det været baade forfatteren og instruktørerne magtpaaliggende at give et billede af „spiritussens psykologi“, saaledes som den kan komme til udtryk i to forskellige danske milieu'er, arbejderens og den kommende direktørs. Det har ligget alle paa sinde at undgaa overflødig propaganda mod spiritus, og filmens tendens gaar ikke i retning af afholdenhed. Man har blot villet vise, hvad overdreven spiritusnydelse kan føre til, og de to skæbner, der behandles i filmen, er plukket ud af dagliglivet — ja, saa at sige er de begge en slags dramatiserede sygejournaler, hvoraf der findes tusinder mere eller mindre differentierede paa vore psykiatriske afdelinger og psykopatanstalter.

Arbejderen *Carlo* (Poul Reichhardt) møder vi i filmens begyndelse som den yngre mand, der allerede selv er klar over sin svaghed for spiritus og kæmper mod den. Han er lige kommet hjem fra et afvænningshjem og haaber at kunne klare sig ude i livet sammen med sin søde og forstaaende kone, *Esther* (Ingeborg Brams). Men de ydre omstændigheder vil, at han atter „dumper i“ og ender paa sin stamcafé, det typiske danske værtshus, „Café Paradis“. Vi følger hans kamp for at befri sig for den magiske tiltrækning, som dette sted øver paa ham, og vi faar et indblik i hans kones utrættelige forsøg paa at hjælpe ham og holde ham oppe. Han faar lægehjælp og medicin, men mod filmens slutning er det stadig uvist, om han kan klare sig og holde sig fra alt det, som er ensbetydende med hans aandelige formørkelse og karakterændring.

Den anden hovedfigur, prokurist *Birger* (Ib Schønberg), er forsøgt skildret som den mere camouflerede alkoholist. Han har mulighed for at blive direktør i en skotøjsfabrik, og han har langsomt arbejdet sig op til en god position. Men de mange repræsentationsfrokoster og særlig det psykiske pres, som hans kone, *Rita* (Karin Nellemose), udøver for at faa ham op i et højere socialt niveau, knækker hans vilje til kun at drikke spiritus med maade, og langsomt gaar han i forfald. Han ender som et nedbrudt vrag paa psykiatrisk afdeling, og lægerne stiller sig meget tvivlende over for muligheden af at kunne redde ham.

Filmens akse er selve „Café Paradis“ — stedet, hvor ulykkelige, havarerede mennesker mødes med sunde, „almindelige“ mennesker, der kun drikker en øl, fordi det slukker tørsten og smager godt, og som er i stand til at nøjes med een eller to genstande. Der er et galleri af bi-figurer, som vises i deres forhold til begrebet spiritus — ikke blot den enkelte bajer og snaps, men den psykologiske indvirken, som bliver resultatet af spiritusnydelsen. Der rettes ikke det svære skyts mod dem, der drikker — ingen løftet pegefinger — højst en alvorlig paamindelse til samfundet om at betragte alkoholister som syge mennesker og ikke blot som svage karakterer.

